

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: P. Ch. E.**, nar. „X“, státní příslušnost Nigerijská federativní republika, t.č. pobytem „X“, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Nad Štolou 3/936, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 8.9.2011, č.j. OAM-174/LE-LE05-LE05-2011, e.č. L008993,

t a k t o :

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

Žalobce se ve včasné podané žalobě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8.9.2011, č.j. OAM-178/LE-LE05-LE05-2011, e.č. L008993, kterým bylo rozhodnuto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany se zamítá jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 1 písm. g) zák. č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen zákon o azylu).

Ve své žalobě uvedl, že z výkonu trestu odnětí svobody žádal o udělení azylu v České republice z důvodu vážných problémů v jeho vlasti, které mu brání v návratu do země jeho původu. Pracovníci žalovaného jej vyslechli po podání jeho žádosti ve stresujícím prostředí věznice. Jeho žádost byla zamítnuta. V odůvodnění bylo uvedeno, že v jeho vlast není ve válečném konfliktu a že nebylo uvěřeno tvrzení žalobce. Žalobce trvá na tom, že pokud by se

necítil v ohrožení, nesetrvával by nadále v ČR a nežádal o mezinárodní ochranu. K tvrzení žalovaného, že některá tvrzení z prvního prohlášení nesouhlasí s prohlášením žalobce ze dne 14.8.2011, uvádí, že k tomuto politováníhodnému nedopatření došlo v důsledku velkého časového odstupu od popisovaných skutečností. Zdůraznil, že v popisovaném období se musel v zemi původu skrývat, neboť mu hrozilo zabití.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Ve svém vyjádření dále žalovaný popírá oprávněnost důvodů uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasí, neboť neprokazují nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí. Odkazuje plně na písemnosti založené ve správním spisu. Trvá na tom, že postupoval plně v souladu se zákonem o azylu a jednotlivými ustanoveními správního řádu.

Žalovaný uvádí, že žalobce žádá o azyl již opakovaně. Jeho první žádost byla zamítnuta jako zjevně nedůvodná. Řízení před soudem o tomto rozhodnutí bylo v konečné fázi zastaveno.

Žalovaný zdůrazňuje, že výpověď žalobce postrádá takové znaky, které by pravdivá a úplná výpověď měla mít. Jeho výpovědi jsou v zásadních záležitostech nekonzistentní a odporují jak sobě navzájem, tak i informacím o zemi původu. Jako zcela nevěrohodné vyhodnotil žalovaný především tvrzení žalobce o tom, že mu hrozí v Nigérii jakékoliv nebezpečí ze strany státních orgánů a bezpečnostních složek. Sám žalobce totiž vypověděl, že vycestoval z Nigérie zcela bez problémů na základě vlastního cestovního dokladu a českého víza, tedy pod vlastní totožností. Pokud by byl skutečně hledanou osobou, bezesporu by mu vycestování přes hraniční přechod na letišti v Lagosu nebylo umožněno, zvláště pokud by mu měl hrozit doživotní trest odnětí svobody.

Za ještě závažnější považuje žalovaný rozpory mezi výpověďmi z roku 2008 a ze současného řízení ohledně smrti jeho příbuzných. V roce 2008 totiž opakovaně a zcela jednoznačně tvrdil, že armáda v Nigérii v polovině roku 2001 zabila všech jeho osm bratrů a jednu sestru. Matku však vojáci nezabili a odvedli ji a byla posléze odsouzena k doživotnímu trestu odnětí svobody pro svou příslušnost ke kultu Zulu. Ze stejného důvodu měli být zabiti sourozenci žalobce. Výslovně také uváděl, že ani jeho otce vojáci nezabili, jelikož nebyl doma. Od té doby s ním však není v kontaktu, takže neví, zda ještě žije. Ve svém písemném vyjádření dokonce žalobce napsal, že otec byl hledanou osobou, a proto utekl. V současném řízení však žalobce tvrdil, že jeho otce, matku a sestry, nikoliv již bratry, zabili vojáci u nich doma při stejné události někdy v roce 2001 – 2002. Nově hovořil o tom, že další členové kultu byli uvězněni a odsouzeni na doživotí, včetně jeho strýce. Když byl žalobce na tyto rozpory upozorněn, namísto aby se je pokusil vysvětlit, začal popírat tvrzení, která uvedl ve svém předchozím řízení.

Pochybnosti dle žalobce vzbuzují i samotná tvrzení žalobce o kultu Zulu. V Nigérii podle obstaraných informací sice skutečně působí celá řada různých tradičních náboženských skupin a sekt, zároveň je však v zemi plně respektována náboženská svoboda. Např. podle informací Ministerstva zahraničních věcí č.j. 136961/2004-LP či 141962/2003-LP vláda sekty ani příslušníky kultů nepronásleduje a do jejich záležitostí nijak nezasahuje. Výjimkou jsou případy, kdy se stoupenci kultu dopustí trestného činu. V takovém případě však státní orgány postupují zcela standardně jako v každém jiném kriminálním případě. Tyto zprávy stejně jako informace Ministerstva vnitra Velké Británie také konstatují, že nedochází k nucenému

vstupu do těchto skupin, ani nebyly v posledních letech zaznamenány žádné rituální vraždy, jak o nich mluvil žalobce.

Dle žalovaného z výše uvedeného vyplývá, že tvrzení žalobce jsou naprosto nevěrohodná. Proto žalovaný shledal důvod pro uplatnění § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Žalobci dle žalovaného nehrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí vážné újmy ve smyslu zákona o azylu, resp. nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Žalovaný trvá na tom, že žalobcovi námitky nemohou obstát, a že žalovaný při svém rozhodování nijak žalobce nezkrátil na jeho právech a postupoval plně v souladu se správním řádem a zákonem o azylu.

O věci soud rozhodoval na základě zmocnění § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) bez jednání, neboť žalovaný ani žalobce nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci a proto se má za to, že souhlas s projednáním věci bez nařízení jednání udělili, když o uvedeném následku byli ve výzvě výslovně poučeni.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 72 odst. 1 věty první s.ř.s. Povinností žalobkyně je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobce dne 16.8.2011 podal opakovanou žádost o udělení azylu. Jeho předchozí žádost, kterou podal dne 2.12.2008 byla rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky ze dne 16.12.2008, č.j. OAM-582/LE-BE02-BE03-2008, zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle § 16 odst. 2 zákona o azylu. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 19.12.2008 a jmenovaný proti němu podal žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který však jeho žalobu dne 10.2.2009 odmítl pro nesplnění podmínek řízení. Rozhodnutí žalobce napadl kasační stížností. Nejvyšší správní soud rozhodnutí Krajského soudu v Praze zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Následně Krajský soud v Praze rozhodnutím ze dne 30.3.2010 řízení zastavil.

Žalobce ve své výpovědi k nové žádosti o azyl uvedl, že svou vlast opustil v roce 2002, protože jeho otec byl v jeho vesnici vůdcem tajného kultu Zulu, který používá panny jako oběti. Uvedl, že po smrti otce starší kultu chtěli, aby převzal otcovu funkci, což odmítl, protože je křesťan. Vypověděl, že policie a armáda zabila jeho otce a vypálili jejich dům. Jeho matku a sestry zabili také. Zbytek členů kultu byl uvězněn a odsouzen k doživotí, včetně jeho strýce. Uvěznění lidé zmínili rovněž jeho jméno. Uvedl, že je hledán policií. Kult existuje dál, jen změnil místo, kde působí. Členové kultu stále chtějí, aby se stal členem kultu. Dali mu termín, aby se vyjádřil, zda nastoupí na místo svého otce. Noc před vypršením termínu utekl do jednoho kostela a místní kněz mu řekl, že musí odjet, protože tam pro něho není bezpečno. Tento kněz mu zařídil vízum do České republiky. Dále uvedl, že pokud bude poslán zpět do jeho země, bude buď uvězněn policií, nebo zabit tajným kultem, protože se odmítl k němu

připojit. Prohlásil, že za svého pobytu v cizině nikdy nekontaktoval zastupitelský úřad Nigérie.

Při samotném pohovoru byl žalobce správním orgánem upozorněn na rozpory mezi jeho současnou výpovědí a výpovědí, kterou učinil v souvislosti s jeho minulou žádostí o udělení azylu. Šlo o skutečnost, že ve výpovědi ze dne 2.12.2008 žalobce uvedl, že v březnu 2008 na velvyslanectví Nigérie požádal o vydání pasu. Dále se jednalo o odlišnosti týkající se osudu žalobcovy rodiny v Nigérii. V nové výpovědi uvedl, že otec, matka a sourozenci zemřeli všichni při jedné události v jejich domě, ovšem ve své původní výpovědi v roce 2008 uvedl, že jeho otec se ukrývá a matka byla uvězněna. Tyto rozpory nijak nezduvodnil. Pouze začal tvrdit, že nic takového v minulosti neřekl. Případně popíral pravdivost původní výpovědi.

Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá, že žalovaný při posuzování žádosti žalobce vycházel vedle výpovědi žalobce rovněž ze Zprávy organizace ACCORD – Linie konfliktu ze dne 2.5.2011, z informací Ministerstva zahraničních věcí ze dne 16.3.2010, č.j. 98318/2010-LPTP, ze dne 11.12.2003, č.j. 141962/2003-LP, ze dne 16.6.2004, č.j. 121828/2004-LP, ze dne 28.10.2004, č.j. 136961/2004-LP, ze dne 1.12.2005, č.j. 139113/2005-LP, a ze dne 15.3.2000, č.j. 109563/2000-LP, ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o dodržování lidských práv v Nigérii za rok 2010 ze dne 8.4.2011, ze zprávy Ministerstva zahraničí USA o svobodě vyznání v Nigérii ze dne 17.11.2010, z Výroční zprávy organizace Human Right Watch za rok 2009, z informace Ministerstva vnitra Velké Británie ze dne 14.4.2009, z informace Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům ze dne 12.4.2010 a z informací Infobanky České tiskové kanceláře Ze světa – Nigérie.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí se zevrubně zabýval věrohodností žalobcových tvrzení jak z hlediska nesrovnalostí v jeho jednotlivých výpovědích, tak i ve vztahu k dostupným informacím o zemi původu.

Žalovaný poukazuje na skutečnost, že žalobce vycestoval z Nigérie zcela bez problémů na svůj vlastní pas, což nekoresponduje s tvrzením žalobce, že v zemi původu je osobou, po které pátrá policie. Žalovaný rovněž v napadeném rozhodnutí hodnotil jako závažný rozpor žalobcova tvrzení v otázce jeho kontaktu s velvyslanectvím Nigérie. Když žalobce ve své původní výpovědi přiznal kontaktování velvyslanectví, de facto tím vyjádřil, že nemá obavy ze státních orgánů své vlasti. V této souvislosti poukázal žalovaný na skutečnost, že pokud žalobce uzavřel v České republice sňatek, což nepopírá, musel kontaktovat velvyslanectví své země. Žalovaný považuje rovněž za pochybný způsob, kterým měl žalobce získat vízum České republiky. Z informace Ministerstva zahraničí č.j. 98318/2010-LPTP jednoznačně vyplývá, že každá osoba, která požádá o vydání českého víza, se musí osobně dostavit na Velvyslanectví České republiky k pohovoru a doložit veškeré zákonem požadované dokumenty. Uvedená informace rovněž uvádí, že žádosti podané prostřednictvím zprostředkovatelů či poštou nejsou přijímány. Žalovaný tedy považuje za vyloučenou možnost, že by žalobci mohl vízum zajistit kněz.

Tyto pochybnosti žalovaného v podané žalobě žalobce nijak nezpochybňuje a ani neuvádí žádné skutečnosti, které by mohly tyto pochybnosti žalovaného vyvrátit či předmětné skutečnosti blíže vysvětlit. Dle názoru soudu žalovaný v napadeném rozhodnutí poukazuje na relevantní skutečnosti, které skutečně mají oporu ve výpovědích žalobce a jsou jednoznačně v rozporu s jeho předchozími vyjádřeními či v rozporu s informacemi českého zastupitelského

úřadu v Nigérii. V tomto směru se soud zcela ztotožnil se závěry žalovaného, že uvedené skutečnosti opravdu podstatným způsobem snižují věrohodnost žalobcových tvrzení.

Dále se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval rozpory ve výpovědi žalobce týkající se osudů členů jeho rodiny. Ve své výpovědi v roce 2008 žalobce uvedl, že v polovině roku 2001 armáda zabila všech jeho osm bratrů a jednu sestru. Matku vojáci nezabili, byla však posléze odsouzena k doživotnímu trestu. Otec rovněž nebyl dle žalobce tehdejšího vyjádření zabit a byl hledanou osobou. Uvedené skutečnosti vyplývají i z žalobcem vlastnoručně sepsaného vyjádření k žádosti o azyl, které se psal v roce 2008. V řízení o druhé žádosti o azyl žalobce uvedl, že jeho otce, matku a sestry (nikoliv již bratry) zabili vojáci při stejné události někdy v roce 2001-2002. Nově uvedl, že další členové kultu Zulu byli uvězněni a odsouzeni na doživotí včetně jeho strýce. Uvedený rozpor se žalobce nepokusil nijak vysvětlit, pouze tvrdil, že to ve svém vyjádření v roce 2008 uvedl stejně, jen mu bylo špatně porozuměno a došlo k nesprávnému zápisu do protokolu.

Při hodnocení této námitky se soud zcela ztotožnil s názorem žalovaného, že vzhledem k časovému odstupu by bylo možné tolerovat odlišnosti v popisu událostí, ke kterým došlo v zemi žalobceva původu a k rozporům v datování jednotlivých událostí, ale je velice nepravděpodobné, že by si žalobce v důsledku časového dostupu nepamatoval, zda byla jeho matka zabita současně s jeho sourozenci, či zda zůstala na živu a byla následně odsouzena na doživotí. Rovněž v případě otce je nepravděpodobné, že by si žalobce nepamatoval, zda je jeho otec živ a pouze je nezvěstný, nebo zda byl společně s žalobcovými sourozenci zabit při jedné žalobcem popisované události. Nelze ani přisvědčit žalobcovu vysvětlení, že v případě první žádosti o azyl došlo k chybě při překladu jeho vyjádření a k následnému nesprávnému zápisu do protokolu, neboť rozporné údaje jsou obsaženy i ve vyjádření, které žalobce vlastnoručně sepsal a podepsal v rámci své tehdejší žádosti o azyl.

Rozpory jednotlivých žalobcových výpovědí a rozpor mezi jeho tvrzeními a vyjádřením Velvyslanectví České republiky v Nigérii dle soudu nelze vysvětlit uplynutím delšího časového období od popisovaných skutečností. Tyto rozpory skutečně způsobují nevěrohodnost žalobcových tvrzení.

Soud po přezkoumání obsahu správního spisu dospěl k závěru, že žalovaný si k vydání napadeného rozhodnutí zajistil dostatečné množství dostatečně věrohodných podkladů o situaci v zemi žalobceva původu. V souladu se závěry žalovaného dospěl soud k závěru, že v Nigérii je respektována náboženská svoboda ve vztahu k tradičním náboženským skupinám. Pokud dochází k napětí, bývá to napětí mezi muslimskou částí obyvatelstva a křesťany. Z předložených dokladů jednoznačně vyplývá, že vláda příslušníky sekty nepronásleduje pro jejich vyznání. Výjimkou jsou případy, kdy se stoupenci kultu dopustí trestného činu. Pak je věc vyšetřována v rámci trestního řízení. Dle názoru soudu v případě problémů s lokálním kultem (který není zmiňován v žádném s doložených podkladů) je zcela jistě možno řešit situaci přestěhováním v rámci poměrně velké Nigérie, případně přestěhováním do některého z patnácti států Ekonomického společenství států západní Afriky (ECOWAS), v nichž mají občané Nigérie možnost volného pohybu a usazování.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že žalovaný v napadeném rozhodnutí zcela v souladu se zákonem dospěl k závěru, že žalobce ve své žádosti o azyl uvádí skutečnosti zcela zjevně nevěrohodné a zamítl jeho žádost dle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu.

Vzhledem ke skutečnosti, že nebyl udělen azyl jako vyšší forma mezinárodní ochrany, zabýval se žalovaný i bez návrhu v souladu s ustanovením § 28 odst. 4 zákona o azylu otázkou, zda žalobce nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Podle odstavce 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Původcem vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část jeho území ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před vážnou újmou. Za vážnou újmu se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Žalobce sice tvrdil, že mu hrozí usmrcení ze strany bezpečnostních složek a vyznavačů kultu Zulu, ale jak již bylo výše uvedeno, tato tvrzení jsou značně nevěrohodná. Ze shromážděných podkladů obsažených ve správním spise vyplývá, že stíhání hrozí vyznavačům různých kultů pouze v případě spáchání trestného činu. Není doloženo ani usmrcování členů náboženských kultů v souvislosti s odchodem z kultu. Z předložených zpráv sice vyplývá, že v některých státech Nigérie je aplikováno právo šaría včetně trestů smrti, ovšem právo šaría je aplikováno výhradně ve vztahu k muslimům a žalobce výslovně prohlásil, že je křesťan. Rovněž nezmínil, že by se v zemi původu dopustil jednání, které by mohlo být stíháno v rámci výkonu práva šaría. Nebylo tedy zjištěno, že by žalobci hrozilo v případě návratu do vlasti nějaké nebezpečí. Rovněž z dostupných zpráv nevyplývá, že by v Nigérii probíhal ozbrojený konflikt, který by pro žalobce mohl představovat vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti. Soud tedy dospěl k závěru, že správní orgán správně vyhodnotil, že žalobci v případě návratu do vlasti nehrozí skutečné nebezpečí mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání a nejsou tedy dány zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu.

Žalobce nemá na území České republiky žádné příslušníky rodiny (je rozvedený). Proto nepřichází v úvahu aplikace ustanovení § 14b, která se zabývá otázkou doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Současně

podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaném žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu soudního spisu vůbec nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 1. března 2012

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová